

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. februvarija 1897.

Štev. 3.

Pridite, molímo!

Pred pustom satan raja, angeli varíhi pa žalujejo. Ljudje udelujejo vse noči, kakor da so iz uma; ni jih skrb ne zdravja, ne denarja. Kaj zdravje, — da se le pleše! Seveda post, ki ga ukazuje sveta cerkev, ta je zdravju strašno škodljiv; da pa pred pustom mnogi po cele noči poženó na plesišču in neizmerno uživajo jed in pijačo: to zdravju prav nič ne škoduje! O narobe svet! Ali je to krščansko? Še pogansko ne, kam-li krščansko! — Turški poslanec se je nekoč pred pustom mudil v krščanskem mestu. Ko se je vrnil v Carigrad, je doma pravil svojim ljudem: kristijani vsako leto za nekaj tednov znoré; ko minejo dnevi blaznosti, si dajo glavo potresti z čudovitim prahom, pa pridejo zopet sami k sebi. — Tako je sodil o nas Turek. Ali nas ne mora biti sram?

In če se ljudem ne zdi škoda ne zdravja, ne denarja, da le ustrezajo razdraženim strastem, mislite li, da jih je skrb svoje duše? Kaj še! Mar jim je duša. Pijani šumnega veselja in omamljeni od strasti drvé slepi proti pecku. Rajni škof Slomšek je dejal: »Plesišče je nedolžnosti morišče.« Resnične besede! Kakor mrzla burja smodí zgodnje pomladno cvetje, tako okužena sapa na plesišču morí nedolžnost v mladem sre.

Da bi se grešna predpustna razvada vsaj pri dobrih kristijanah ne udomačila, je cerkev že zdavna uvedla razne svete pomočke. Vedno je vernikom priporočala, da v tem času več molijo in opravljajo dobra dela; z molitvijo in dobrimi deli naj bi utolažili božjo jezo in si naklonili božje varstvo zoper to nesrečno zlò. Ustanovile so se tudi pobožne družbe, pri katerih so se udje

zavezali, da ves čas pred pustom ne bodo uživali mesa. V Rimu je sv. Filip Neri vpeljal lepo navado, da so ljudje pustne dni hodili v slovesnih sprevodih k sedmim cerkvam. Kolikor nam je znano, je dandanašnji to romanje k sedmim cerkvam o pustnih dnevih prenehalo. Tudi one bratovščine menda ni več. Pač pa se je ohranilo in se razširilo po vsem katoliškem svetu očitno češčenje presv. Rešnjega Telesa v pustnih dnevih. Prvi so očetje jezuiti po svojih cerkvah tri dni pred pustom izpostavljali presveto Rešnje Telo. Kmalu so jih drugi posnemali. In dandanašnji imajo po vseh večjih mestih in marsikje tudi po kmetih to prelepo pobožnost. Tudi v naših krajih v mnogih cerkvah zadnjo nedeljo pred pustom, potem v ponedeljek in pa pusten torek izpostavijo presv. Rešnje Telo. Sv. cerkev želi, da se verniki zlasti te tri dni zbirajo v cerkvah pri Jezusu v najsvetejšem zakramentu; tako se ognejo mnogim grešnim prilikam in z gorečo molitvijo vsaj nekoliko zadosté za grehe, s katerimi posvetni ljudje posebno zadnje dni pred pustom žalijo Boga.

Da bi se raje udeleževali te pobožnosti in v tem večjem številu prihajali v cerkev molit Jezusa v presv. zakramentu, so papeži za to češčenje dovolili posebne odpustke. Vsak, kdor opravi izpoved in gre k sv. obhajilu, in v teh treh dneh enkrat nekoliko moli po namenu sv. Očeta v cerkvi, kjer je izpostavljeno presv. Rešnje Telo, dobi popoln odpustek.

Predragi! Vi, ki bivate v krajih, kjer se bo zadnje pustne dni izpostavilo presv. Rešnje Telo, prihajajte z veseljem v cerkev častit Jezusa. Če se po zakotnih gostilnah in visokih dvoranah tare pohotnih plesavcev, naj bodo cerkve polne pobožnih molivcev! Če ima satan svoje častivce, naj jih ima Jezus še več! — Pobožni Slovenci! Sv. cerkev vas kliče, Jezus vas pričakuje. Pridite, molimo! Ne delajmo Jezusu te sramote, da bi rekli: ne utegnemo, pojdemo drugam plesat in popivat.

Slavna habsburška cesarska rodovina šteje od svojega pradedu Rudolfa I. pa do našega svitlega cesarja Frančiška Jožefa I. mnogo pobožnih častivcev presv. Rešnjega Telesa. Posebno v lep vzgled nam je cesar Ferdinand II. (1619—1637). Zadnje tri dni pred pustom je vsako leto šel molit v jezuitsko cerkev, kjer je bilo izpostavljeno presv. Rešnje Telo. Dandanašnji se mogotcem zdi, da ne potrebujejo več Boga, in mislijo, da storé Bogu kako dobroto, če gredó dva- ali trikrat na leto v cerkev, ali če snamejo klobuk pred mašnikom, ki gre z Bogom k bolniku. Člani naše slavne vladarske hiše o tem drugače sodijo. Kadar nam bo prilično, bomo o tej stvari malo več povedali. Danes pravimo samo še: posnemajmo vzgled cesarja Ferdinanda II.

Posebno kličemo vas, krščanski možje in mladeniči, prihajajte v velikem številu v cerkev in bodite častna straža svojemu nebeškemu kralju v presvetem zakramentu.

Sveti Oče in češčenje presv. Rešnjega Telesa.

Lani meseca septembra je bil slovesen shod na čast presv. Rešnjemu Telesu v mestu Orvijeku na Laškem. Te vzvišene in imenitne slavnosti so se vdeležili štirje kardinali, šestinštirideset nadškofov in škofov, dva opata, dva redovna generala in nebrojno vernega ljudstva vseh stanov. Da bi se pomemljiva slavnost ne pozabila tako hitro, je poseben odbor dal kovati spominske svetinje. Predsednik tega odbora, škof orvijetski, je izročil z nekaterimi drugimi odborniki meseca januarija tako svetinjo tudi sv. Očetu. Namestnik Kristusov so se zahvalili za spomin, hkrati pa so izrazili svojo radost o tem, da se je shod v Orvijeku na čast presvetemu Rešnjemu Telesu tako slovesno zvršil. Nato dostavijo, da naj bi se razširilo češčenje presv. Rešnjega Telesa, v katerem je vse življenje pobožnega kristijana, in da naj bi se to češčenje povsodi visoko cenilo, zakaj jedino od ljubezni Jezusa, pričujočega med nami na oltarju, smemo upati, da se zboljšajo zmede v človeški družbi, po čemer tako hrepenimo. Presveta daritev, ki se obnavlja vsak dan, bo nagnila usmilenje božje, da nam pride na pomoč ter dodeli družbi mir, Cerkvi pa ono neodvisnost, ki jej je potrebna, da bo mogla svobodno zvrševati svoj božji poklic.

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

III.

Sveti Tomaž Akvinski.

(7. sušca.)

Odkar sta sv. Janez Evangelist, ljubljenec Jezusov, in sv. Pavel, apostol narodov, odložila pero, se ni noben učenik tako globoko vtopil v božje razodetje in je tako jasno, točno in določno razlagal nego sv. Tomaž Akvinski, knez bogoslovskih učenjakov.

Bil je sin grofovskih starišev, rojen leta 1226. v gradu Roccasecca v Kalabriji na Laškem. Ko mu je bilo pet let, je šel na Kazinsko goro k benediktincem v šolo. Že kot deček je z milino svojega značaja, s prijaznostjo, z ljubeznivo nedolžnostjo, z globokim, vedno zbranim duhom in s prirčno bogoljubnostjo pridobil srca vseh, ki so ga videli.

Opat kazinskega samostana je pregovoril očeta, da ga je dal v visoke šole v Neapel, kjer se je sredi izprijenih součencev ohranil angelsko čistega. A zanj ni bil svet. Sedemnajstletni mladenič je stopil v red sv. Dominika. Njegovi bratje in drugi sorodniki so ga hoteli siloma spraviti iz samostana, pa ves njih trud je bil zastonj.

Ko je ušel iz ječe, kjer so ga sorodniki imeli zaprtega dve leti, so ga njegovi predstojniki poslali na Nemško v Kolin, kjer je tedaj učil slavni dominikanec Albert Veliki. Med tovariši je bil sv. Tomaž najbolj ponižen in

molčeč, zato so se mu posmehovali in ga imenovali »mutastega sicilijskega vola«. Ko je njegov učenik Albert Véliki zvedel, kak priimek so mu dali, je rekel: »Ta ‚mutasti vol‘ bo enkrat tako tulil, da bo njegov glas odmeval po celem svetu!« Kako veličastno so se uresničile te besede!

Ko je bil star šestindvajset let, je napravil vse izkušnje tako odlično, da je postal takoj učenik na visokih šolah v Parizu, kjer so se tedaj zbirali nadarjeni mladeniči iz cele Evrope. Ni pa samo učil, ampak tudi mnogo pisal. V dvajsetih letih je spisal nad sto spisov, cel sklad knjig — polne modrosti, od Boga navdahnjene.

Njegovi spisi obsegajo vse bogoslovje. Raztolmačil je vse knjige nove zaveze in tudi več knjig stare zaveze. Iz njegovih del zajemajo že nad šeststo let bogoslovci in modroslovci svoje znanje. Ne le katoličani, ampak tudi mnogi krivoverski učenjaki občudujejo velikanska dela tega svetnika.

Odkod pa je imel vso to učenost? Svojemu sobratu Reginaldu je nekoč priznal, da se je pred nogami Križanega in na stopnicah pri altarju več naučil, nego iz knjig. Predno je pisal, je molil in se postil; brez molitve sploh ni vzel peresa v roke.

Ko so ga nekoč v Neapolu strašile hude misli, da v njegovih spisih morda ni vse pisano v pravem smislu po nauku svete cerkve, pribežal je pred Križanega, kjer se je zamaknil. V zamaknenju se je dvignil nekaj komolcev visoko v zrak. To je videl njegov brat Dominik; ob jednom pa je zaslišal s križa glas: »Dobro si o meni pisal, Tomaž! Kako plačilo hočeš?« Svetnik je odgovoril: »Nobenega družega, nego Tebe, o Gospod!«

Po božji naredbi je bil uprav v njegovi dôbi vpeljan nov praznik v katoliški cerkvi, namreč praznik presv. Rešnjega Telesa. Čuli so se razni ugovori. Sveti Tomaž Akvinski in njegov redovni tovariš, kardinal Hugo, pa sta se kar najbolj potegovala za to pobožnost.

Papež Urban IV., ki je vpeljal ta prelepi praznik, je naročil sv. Tomažu, naj sestavi posebno mašo in molitve v čast sv. Rešnjemu Telesu. S strahom se je lotil dela, ker pisati mu je bilo o najsvetejši skrivnosti.

Nekdaj ga je obiskal v Parizu sveti Bonaventura, kateremu je bil tudi papež rekel, naj poskusi sestaviti prazniku presv. Rešnjega Telesa primerne molitve. Na Tomaževi mizi je našel prekrasen spev, ki ga je tako prevzel, da je takoj vse raztrgal, kar je bil dotlej sam napravil.

Za češčenje presv. Rešnjega Telesa si je udobil sv. Tomaž neizmernih zaslug; cel katoliški svet mu mora biti hvaležen, ker s svojimi molitvami in slavospevi, na čast tej skrivnosti zloženimi, je razširil češčenje do presvetega zakramenta in vnel zanj srca kristijanov. Jezus Kristus sam je izvolil njegovo angelsko čisto dušo, da je poveličevala njega skritega v podobah kruha in vina. Lepše nego on ne bi mogel noben človek dovršiti tega veličastnega dela. Prav iz teh molitev, ki se molijo v praznik presv. Rešnjega Telesa pri sveti maši in v brevirju ali duhovnih dnevnicah, odseva najlepše velikanska učenost in prisrčna pobožnost svetega Tomaža.

Kako krasne, veličastne in z globoko ljubeznijo do Zveličarja so navdahnjene njegove pesmi! In kaj naj rečemo o njegovih molitvah na čast naj-

svetejšemu zakramentu? Kako hitro zatopé človeka v premišljevanje najsvetejše skrivnosti, kako ga zamaknejo v ljubezni do Jezusa!

Če pa je že njegovo pero imelo tako silovito moč do človeškega srca, kaki so pač morali biti še-le njegovi govori. Govoril je zelo rad na prižnici. Najrajše je oznanoval ljudem ljubezen Jezusovo do človeškega rodu, katera se kaže neprestano in najlepše v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Beseda pa mu je tekla tako navdušeno in ganljivo, tako živo in prepričevalno, da so marsikedaj vsi poslušavci jokali; tudi njemu samemu so mnogokrat solze zaprle glas, da je moral prenehati.

Pri daritvi svete maše so mu večkrat tekle solze po licih. Ko je sam opravil sveto daritev, je potem navadno še pri jedni maši stregel.

Celo življenje je prosil Boga posebno dveh stvari, namreč srčnosti, da bi mogel Bogu zvesto služiti in svoje sklepe brez omahovanja izvrševati, ter milosti, da bi do smrti ostal preprost, ubožen menih. Ti dve želji sta se mu izpolnili.

Po mnogih naporih ves utrujen se je hotel v Neapolu pripravljati na smrt, ko mu dojde od papeža povelje, naj gre k cerkvenemu zboru v Lijon na Francoskem. Brez ugovora se napoti, dasi je že čutil bolezen. Na poti je tako opešal, da je moral ostati v samostanu Fossanuova.

Ves onemogel je menihom na ljubo še zadnje dni razlagal »visoko pesem«. V tem so se mu stekle ure.

Ko mu je duhovnik prinesel sveto popotnico in mu jo je hotel položiti na jezik, je molil umirajoči svetnik: »Trdno verujem, da si Ti, moj Jezus, kot pravi Bog in pravi človek v tem zakramentu pričujoč. Molim Te, o moj Bog in moj Zveličar! Prejemam Te, ki si zastava mojega zveličanja in popotnica mojega popotovanja, Tebe, kateremu na ljubo sem študiral, delal, pridigoval in učil. Upam, da nisem učil ničesar, kar bi bilo nasprotno Tvoji božji besedi; če se mi je pa to iz nevednosti pripetilo, očitno to preklicujem in vse svoje spise prepuščam sodbi svete rimske cerkve.«

Nato je zavžil presv. Rešnje Telo. Po sv. obhajilu je dolgo molil, potem pa je prosil sv. poslednjega olja. Z molitvijo na jeziku je izdihnil svojo sveto dušo v 7. dan marcija l. 1274, še le v 48. letu svoje dôbe.

Čudež v Bolzeni in procesija pri shodu na čast presv. Rešnjemu Telesu v Orvijetu na Laškem.

Leta 1264. je potoval pobožen nemški duhovnik žalostnega srca v Rim. Mučil ga je hud dvom, kakor da pod podobo kruha in vina ni resnično pričujoč Jezus Kristus. Goreče je prosil Boga, da ga reši strašne izkušnje. Ko je prišel na svojem potu v mestice Bolzeno poleg Orvijeta, ne več daleč od Rima, je tam maševal v cerkvi sv. Kristine. Takrat je Bog uslišal njegovo molitev. Pri povzdigovanju je začela sveta Kri v kelihu kipeti, in krvave kaplje so padale na prtič. Duhovnik se prestraši; hotel je pa prikriti, kar se je zgodilo, in zloži prtič, na katerem je stal kelih; toda krvave kaplje gredó skozi gube in štiri kanejo celó na marmornat tlak pred oltarjem. — V bližnjem

mestu Orvijeku je tedaj bival papež Urban IV. Tja hiti prestrašeni duhovnik in papežu vse skesano povč. Papež ukaže, naj mu prinesó krvavi prtič; in ko je sam videl krvave sledove na prtiču in se prepričal o resničnem čudežu, je dal prtič spraviti v stolno cerkev v Orvijeku. Tukaj hranijo sveti prtič še dandanašnji. Ko je bil lani meseca septembra v Orvijeku veličasten shod na čast presv. Rešnjemu Telesu, so zadnji dan v slovesni procesiji nesli sveti prtič po mestu. Duhovniki v svetih oblačilih so nesli dragoceno skrinjico, v kateri je spravljen čudežni prtič, prav kakor so v starem zakonu prenašali skrinjo zaveze. Ljudje so s cvetjem posipali ceste, koder se je pomikal sprevod. Vesela godba se je razlegala po ulicah. Sam namestnik svetega Očeta, kardinal Parocchi (beri Paroki), in ž njim še trije drugi kardinali so šli za procesijo. — Poleg razodenja, ki ga je imela sveta Julijana, je posebno čudež v Bolzeni premogel papeža Urbana IV., da je postavil praznik presv. Rešnjega Telesa.

Francoska posvečena presv. Srcu Jezusovemu.

Grozna je bila nesreča, ki je l. 1870. in 1871. zadela Francoze. Nemci so jih v vojski premagali, v Parizu pa je divjal upor. Da bi si izprosili miru iz nebes, so verniki cele Francoske l. 1872 zaobljubili sezidati v čast presvetemu Srcu Jezusovemu krasno cerkev v Parizu. Obljubo so res izpolnili in letos v 17. dan prosinca, so praznovali v tej cerkvi petindvajsetletnico svoje obljube. Pariški nadškof je pisal vernikom svoje škofije v ta namen prelepo pismo, polno ljubezni in zaupanja do presv. Srca. Sv. Oče Leon XIII. pa so podelili svoj blagoslov vsem, ki so praznovali ta spomin.

Obljuba, katero je francoski narod v 17. dan prosinca obnovil na čast presv. Srcu Jezusovemu, slove v našem jeziku tako-le:

»Pet in dvajset let je minilo, kar smo se slovesno obrnili do presv. Srca Jezusovega, proseč pomoči zoper nesreče, ki so tedaj teple Francosko, in zoper nezgode, ki so nam pretile, in zoper božjeropne napade, ki so se zgodili v Rimu na prava sv. Cerkve in sv. Stolice in na posvečeno osebo namestnika Kristusovega; že smo videli prvo delo božjega usmiljenja, danes se znova ponižujemo pred Bogom, v ljubezni do cerkve in domovine spoznavamo, da smo grešili in po pravici bili kaznovani.

Da vrnemo Bogu čast, katero smo mu z grehi vzeli, in si izprosimo od neskončno usmiljenega Srca Jezusovega odpuščanje svojih napak in posebno pomoč, ki edina more čuvati svobodo sv. Očeta in blaginjo francoske dežele: znova obetamo, da hočemo nadaljevati in z božjo pomočjo dokončati zidanje cerkve posvečene presv. Srcu.

Glej, o Gospod, ljudstvo, ki dela pokoro in spoznava svoje grehe; obnovilo je svojo krstno obljubo in sedaj se popolnoma posvečuje Tvojemu usmiljenemu Srcu.

O božje Srce Jezusovo, odpri nam zaklade svoje neskončne dobrote. Sveta kri, ki je tekla iz Tvoje rane, je rešila cel svet: daj, o Gospod, da káplja te presv. krvi, ki more vse spraviti z Bogom, očisti tudi Francosko, katero si tako ljubil; zašla je bila na kriva pota, pa se zopet vrača na pot, katero ji kaže krščanstvo. Pozabi, o Gospod, naših krivic in spominjaj se samo dobrih del naših očetov, in razlij na nas svoje usmiljenje.

O Marija, naša Mati in Kraljica, ponižno Te prosimo, izroči svojemu božjemu Sinu naše prošnje in obljube, da jih milostno sprejme in blagoslovi. Amen.«

Slovesnosti v cerkvi presv. Srca Jezusovega se je udeležilo na tisoče pobožnih vernikov. Brezverce pa je očiten dokaz žive vere, ki je še v francoskem ljudstvu, seveda zopet razdražil. Neki poslanec je v državnem zboru izustil bogokletne besede: To, kar se je godilo v nedeljo, v 17. dan prosinca, v cerkvi Srca Jezusovega, je na sramoto francoski državi, omiki in napredku. Prav peklenški sklep pa so v 21. dan januarija so minila 104 leta, kar so francoski vstajniki ob glavo dejali svojega kralja Ludovika XVI. Ta dan, ki je Francozom na večno sramoto, so se zbrali ti prevrati in v spomin na smrten dan Ludovika XVI. sklenili, da treba podreti cerkev presv. Srca Jezusovega. Dosehdob je bilo za cerkev do 15 milijonov goldinarjev troškov. Ves ta denar so darovali častivci presv. Srca Jezusovega; mestna in državna blagajna nista dali niti beliča. In sedaj bi uporniki zoper Boga cerkev najraje porušili!

Večna molitev.

Veselo poročilo o češčenju presv. Rešnjega Telesa smo dobili iz uršulinskega samostana v Škofji Loki.

V uršulinski cerkvi v Škofji Loki molijo Jezusa v najsvetejšem zakramentu: 1. čč. gg. uršulinke vsak prvi petek v mesecu od ranega jutra do poznega večera; 2. dekleta iz tukajšnje Marijine družbe vse nedelje in praznike od 6. ure zjutraj do 6. ure zvečer; 3. učenke vnanje uršulinske šole vsak četrtek šolskega leta od 7. ure zjutraj do mraka; 4. razni molivci vsak prvi petek v mesecu od 5. ure zjutraj do 7. ure zvečer po zimi, po letu do 8. ure zvečer. Razen tega gojé vedno češčenje tudi samostanske gojenke vse nedelje in praznike med šolskim letom od jutra do večera v samostanski kapelici svete Ane, v kateri tudi biva Jezus v najsvetejšem zakramentu.

V Mokronogu. Čast. gosp. kapelan v Mokronogu nam je pisal:

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa šteje pri nas že nad 250 udov. Vsako nedeljo je pred naukom od 1—2 skupno češčenje. Molimo na glas iz lepe knjige »Vedno češčenje«. Ljudem je to všeč; prihajajo tudi taki, ki niso udje, tako, da je pol ure pred naukom cerkev že polna. Oglašajo se vedno novi udje, ker jim ugaja skupno češčenje. Iz ljudstva prihajajo glasovi, da bi se presv. Rešnje Telo izpostavilo! Ali ne bi kazalo prositi dovoljenja? V presvetem zakramentu skriti Bog nam ohrani in množi gorečnost in prvotno navdušenost, ki nam tako rada omrzne in ugasne!

Na Laškem. — Pri slovesnem shodu na čast presv. Rešnjemu Telesu v mestu Orvijeku na Laškem je načelnik rimske matere bratovščine presvetega Rešnjega Telesa to-le nasvetoval: v vseh farnih cerkvah po celem Laškem naj se vsak mesec jedno uro izpostavi presv. Rešnje Telo, da duhovniki in verniki očitno časté Jezusa v najsvetejšem zakramentu in prosijo milosti krščanskim družinam in pomoči sveti katoliški cerkvi. — Vsi navzoči kardinali, nadškofje in škofje so pritrdili temu nasvetu. In zadnje poročilo iz Rima o večni molitvi (»Bulletin de'santi tabernacoli«) pravi, da so v več stolnih cerkvah začeli to mesečno češčenje; v pismih, katera je doslej že najmanj škofov pisalo kardinalu Vincenciju Vannutelli-ju, pokrovitelju bratovščine presv. Rešnjega Telesa, pa pravijo škofje, da bodo, kjer se le dá, to pobožnost uvedli po celi škofiji.

V nemških deželah. Pred nekaj tedni so pisali iz knjigarne, ki je založila nemško knjigo o. Walser-ja (beri: Valzerja): »Večna molitev«.

Pismo pravi, da so v preteklem letu razprodali štirideset tisoč izvodov Walserjeve knjige. To visoko število razprodanih knjig nam kaže, kako se širi med ljudmi češčenje presvetega Rešnjega Telesa.

Prelepo knjigo »V e č n a m o l i t e v«, ki jo je nemški napisal o. Walser iz reda sv. Benedikta, so ljubljanski gg. bogoslovci preložili na slovenski jezik. Na prodaj jo imajo v »Katoliški bukvarni« v Ljubljani. Cena v usnje vezani knjigi z rudečo obrezo je 1 gld. 50 kr., z zlato obrezo 1 gld. 80 kr. Priporočamo jo vsem častivcem presv. Rešnjega Telesa. Ni nam znana nobena knjiga na čast presv. Rešnjemu Telesu, ki bi bila lepša od te. Premišljevanja, molitve in pobožne pesmi so zvečine povzete iz sv. pisma in iz knjig, ki jih sv. cerkev rabi pri očitni službi božji. Molitve so razdeljene v vrste ali kitice, kakor dnevnice, ki jih molijo duhovniki. In zato je knjiga kakor navlašč za skupno češčenje. En del vernikov moli prvo vrsto ali kitico, drugi mu prilagajo z drugo vrsto. Cela knjiga obsega 30 ur. Vsaka ura je posvečena posebnemu namenu. V eni uri se pripravljamo na sv. obhajilo, v drugi pa hvalimo Boga za prejete dobrote, potem zopet prosimo česa drugega. Veliki prazniki med letom imajo odločene posebne ure. Spredej so zbrane jutranje in večerne molitve, molitve pri sv. maši, izpovedne in obhajilne molitve. Rabi nam torej lahko vsak dan, posebno pa še pri češčenju presvetega Rešnjega Telesa.

Dijaki častivci presv. Rešnjega Telesa. — V mestu Sarnu v Švici se je v početku tega šolskega leta zbralo nekaj gimnazijskih učencev, da vsako nedeljo cel dan molijo Jezusa v presvetem zakramentu. Ta nova četa častivcev presv. Rešnjega Telesa šteje sedaj 110 mladeničev. — Ni še dolgo od tega, kar smo brali, da so se v benediktinskem kolegu (hiši) sv. Vincencija v Severni Ameriki dijaki med seboj združili v ist namen; vsak dan obiskujejo presv. Rešnje Telo in prejemajo sv. obhajilo vsakih štirinajst dni. Bratovščina presv. Srca Jezusovega ima v hiši sv. Vincencija 207 udov. Pri nas pa še Marijine kongregacije (družbe) ni mogoče ustanoviti med dijaki!

Pojdite k Jožefu!

Pobožnega patra jezuvita sem slišal reči: v nebesih je Marija najbližje božjega prestola, poleg Marije je prvi s v. J o ž e f; za Marijo in Jožetom pa daleč na okrog ni nobenega, in potem še le se vrstê drug za drugim sveti apostoli in mučenci. Tako je dejal dobri, stari pater, ki je posebno častil sv. Jožefa; in midva, dragi bravec, mu bodeva rada pritrdila, če le malo pomisliva, kdo je sveti Jožef.

Sveta cerkev imenuje sv. Jožefa zvestega in modrega hlapca, katerega je postavil Gospod nad svojo družino. Bog ga je zbral za ženina prečisti Devici in rednika svojemu večlovečenemu Sinu. In zato pravim tudi jaz: med vsemi nebeščani pristoji v nebesih poleg Matere božje prvo mesto prečistemu ženinu in varihu Marije Device, in redniku ali krušnemu očetu ljubega božjega deteta Jezusa.

O srečni sv. Jožef! Boga, katerega so kralji želeli videti, pa ga niso videli, — slišati, pa ga niso slišali: si Ti, ne samo videl in slišal, ampak v svojem naročju nosil, poljuboval, oblačil in varoval. Nobeden med svetniki ni Tebi enak.

O sv. Stanislavu in nekaterih drugih svetnikih pač beremo, da se jim je Mati božja prikazala in jim za nekaj trenutkov dala v naročje dete Jezusa. To preveliko milost je Marija storila svojim največjim prijateljem in tudi

njim samo za malo časa. Kolikrat pa je dala Mati božja svoje dete svetemu Jožefu? Vsak dan je smel sv. Jožef jemati v naročje majhnega Jezusa, gledati in poljubovati presveto božje lice, ki je sedaj veselje angelom in svetnikom v nebesih. — Te dni sem videl lepo podobo; kaže nam sv. Jožefa z detetom Jezusom v naročju; božje dete je zaspalo na Jožefovih rokah, nagnilo je glavico, z ročicama pa se je oklenilo sv. Jožefa; sv. Jožef premišljuje gleda speče dete, skrb mu senči čelo, vendar ta senca ne more prikriti nebeškega miru in veselja, ki mu sije iz očíj. Kar nam kaže ta podoba, se je v sveti hišici v Nazaretu v resnici godilo. — Pobožni bravec, zamisli se za trenutek v sveto družino v Nazaretu. Glej tam majhnega Jezusa, njegovo presveto Mater in pa svetega Jožefa — —

To je prvi razlog, zakaj vam priporočam češčenje sv. Jožefa. Častimo ga, ker ga je Bog sam počastil, kakor nobenega drugega svetnika. — Drugič pa pravim: častimo sv. Jožefa, ker je mogočen priprošnjik v nebesih.

Časi, v katerih živimo, so hudi, in obetajo se nam še huji. Tarejo nas nezgode, nesreča nas tlači. Zemlja se še ni umirila, prav zadnje tedne se znova bolj pogosto in močnejše stresa, letine so slabe, kuga nam grozi. Kje naj iščemo pomoči? O predragi, verni Slovenci, pojdimo k sv. Jožefu! On je patron kranjske dežele. Zaupajmo vanj; ne bo nam odrekel, če ga prosimo. »Pojdite k Jožefu!« je dejal Faraon lačnemu ljudstvu, ki je prosilo kruha. Pojdite k Jožefu, prvi nam nebeški Oče. Njega sem postavil, da vam deli iz nebeških žitnic božjih dobrot.

Prelepo piše sv. Terezija o sv. Jožefu. V šestem poglavju one knjige, v kateri popisuje svoje življenje, govori tako-le: »Ne spominjam se, da bi bila kedaj česa prosila sv. Jožefa in ne bi bila dosegla. Čudovite stvari bi lahko povedala o milostih, s katerimi me Bog obsipa, in o dušnih in telesnih nevarnostih, iz katerih me je rešil po zaslugah in prošnjah mojega ljubljenega zavetnika. Skorej bi mislila: drugim svetnikom je Bog dal moč, da nam pomagajo v posebnih potrebah; sv. Jožef pa, tako nas uči izkušnja, nam more pomagati v vsaki sili. S tem nam Bog daje vedeti: kakor je na zemlji sv. Jožef bil pokoren v vseh stvareh, prav tako v nebesih ugodi vsaki njegovi želji. To so že mnogi na sebi izkusili, katerim sem svetovala, da se izročé varstvu sv. Jožefa. Nobenega ne poznam, ki bi zvesto častil sv. Jožefa, pa ne bi vsak dan napredoval v popolnosti. Že več let ga na njegov praznik prosim kake posebne milosti, in še nikoli mi ni odrekel; celó to sem opazila: če milost, katere sem želela, ni bila meni v prid, mi jo je ljubi sv. Jožef tako naklonil, da je bila vendar-le v blagost moji duši. Kdor ne verjame mojim besedam, njega za Boga prosim, naj poskusi in sam bo videl, kako dobro je priporočati se svetemu očaku in biti njegov služabnik.«

Mnogi so že poslušali svet sv. Terezije in v dušni in telesni sili iskali pomoči pri sv. Jožefu. Še vsak jo je našel. To nam oznanjajo kapelice in cerkve, ki so jih pobožni verniki iz hvaležnosti posvetili sv. Jožefu; to nam pričajo premnoge knjige in listi, ki prihajajo na svetlo leto za letom v raznih jezikih; v njih so popisane dobrote, ki jih sv. Jožef naklanja svojim častivcem.

Predno sem začel pisati te-le vrstice, sem stikal po knjigah, da bi našel za vas pripraven vzgled. Dobil sem v nemškem »Glasniku presv. Srca Jezusovega« l. 1868. kratko povest, ki vam bo morda všeč. Povest je povzeta iz laške knjižice o sv. Jožefu. Pater Peliko, ki je izdal to knjižico, piše: Učenec z gimnazije, ki je imel dobro voljo pa slabo glavo, pride k meni in me vpraša, kaj naj stori, da ne bo vedno zadnji v šoli. »Poznam pomoček, na katerega se lahko zaneseš«, mu odgovori pater, »imeti pa moraš veliko zupanje in lepo ponižen moraš biti. Veš, sv. Jožefu se moraš priporočiti.« Kmalu potem so v šoli pisali grško nalogo in naloga ni bila lahka. Ubogi

dijak ni prav nič razumel. Žalosten in zlovoljen je sedel v klopi, češ, tako je bržkone mislil sam pri sebi, moja naloga bo zopet najslabša. Smilil se mi je; saj je bil sicer dober mladenič. Kar si pokrije obraz z rokama — pa za jeden sam hip — in njegovo čelo se zjasni, in zdi se, da sam pri sebi pravi: da, sedaj pa razumem. — Sv. Jožefa je na pomoč poklical, in v tistem hipu se mu je posvetilo v glavi, najtežjo stvar, katere sicer nobeden v celi šoli ni pogodil, je on prav naredil brez težave. Ta pot ni bil več zadnji, ampak precej spredaj, in od onega časa je vidno napredoval; konec leta je bil pohvaljen in je dobil lepo darilo.

Dragi čitatelj! sam veš, zakaj ti te stvari pripovedujem. Mesec sušec je pred durmi, in ta mesec bo praznik sv. Jožefa. Pobožni verniki cel mesec sušec posvečujejo sv. Jožefu. Pridruži se jim tudi ti. Sv. Jožef je vreden, da ga častimo. Jezus, kateremu je bil sv. Jožef rednik, in Marija, prečista nevesta sv. Jožefa, oba se veselita, če častimo ljubega sv. Jožefa; njegove pomoči in njegovega varstva vsi živo potrebujemo. — Toda kaj pa hočemo storiti ta mesec na čast sv. Jožefu? Poslušaj me, kaj ti bom svetoval:

1. Svetnikom ni nič tako všeč, kakor če posnemamo njih svetost; to pa drugače ne gre, kakor da potrebimo v srcu vse, kar mori pravo svetost; zato si že naprej določi napako ali grdo razvado, zoper katero se boš prihodnji mesec sv. Jožefu na čast in z njegovo pomočjo bojeval.

Vsako jutro meseca sušca obnovi trden sklep, da se boš varoval te napake, in se priporoči sv. Jožefu. In če po dnevu grešiš, vzdihni vselej: sv. Jožef, odpusti mi in pomagaj mi, da se poboljšam. — To je prva in najbolj imenitna stvar, katero ti svetujem za prihodnji mesec.

2. Stóri vsak dan kaj dobrega na čast sv. Jožefu: bodisi, da sam sebi kaj odrečeš, kar bi si lahko privoščil, ali daš kaj malega vbogajme ali drugače bližnjiku potrežeš.

3. Če ti ne bo že preveč, bi jaz še to-le dostavil: Lani je vrta »Mohorjeva družba« razposlala med svoje ude knjigo z naslovom »Sv. Jožef«. Gotovo jo imaš tudi ti. V tej knjigi je zelo lepo branje. Rabi jo pridno v mesecu sušcu. Opravljaj molitve na čast sv. Jožefu, ki jih imaš zbrane v knjigi. V nedeljo popoldne ali kadar utegneš pa prebiraj življenje sv. Jožefa, ki je tudi tam popisano.

4. Na praznik sv. Jožefa, v 19. dan sušca, pa se skrbno pripravi na sveto obhajilo in prosi Jezusa, ki sam zelo ljubi sv. Jožefa, da vname tudi tvoje srce z ljubeznijo do njega. — Nikar tudi ne zamudi svetih odpustkov, katerih se moreš udeležiti ta dan.

To bi ti jaz svetoval za mesec sušec; če veš sam kaj boljšega, pa tisto stóri; nikakor ti pa mesec ne sme miniti, ne da bi se poživil v pobožnosti do sv. Jožefa.

Iz svetega zbora za odpustke v Rimu.

Ali se odpustki izgubé ali ne?

Nekdo naroči v prodajalnici rožnih vencev, križcev in svetinjc; ob enem prosi prodajavca, naj dá on sam vse te stvari blagoslovit in potem naj mu jih pošlje; kadar jih bo prejel, mu bo poslal denarja. — Ali se sme to storiti? Ali se izgubé odpustki, ki so bili dani na te stvari? Sveti zbor za odpustke je odgovoril, da je to dovoljeno in da se odpustki ne izgubé. Pač pa se odpustki izgubé, ko bi prodajavec dal rožne vence, križce ali svetinjice

blagoslovit, predno jih je kdo naročil. Tako je razsodil sveti odbor za odpustke v Rimu, dné 10. julija 1896. (Acta S. Sedis za mesec december 1896.) — Kadar vam torej po božjih potih prodajavci ponujajo rožne vence ali druge take stvari, češ, da so blagoslovljene, nikar jim ne verjemite. Če kaj kupite, morate to sami dati blagoslovit.

Duhovne dobrote in milosti v frančiškanski cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.

Sveti zbor za odpustke v Rimu je dné 4. decembra 1896 podelil za lavretansko kapelo v frančiškanski cerkvi v Ljubljani sledeče odpustke:

I. Altar v lavretanski kapeli je privilegiran.

II. Vsak vernik, ki v resnici skesan prejme zakrament svete pokore in svetega Rešnjega Telesa, nekoliko v kapeli pomoli v namen sv. Očeta, more prejeti enkrat v letu, kateri dan mu drago, popoln odpustek, ki se more darovati tudi dušam v vicah.

III. Vsak vernik, ki skesano in pobožno moli v kapelici, lahko dobi vsak dan enkrat 200 dni odpustka.

Vse tri milosti so dane za trajno.

Isti sveti odbor je podelil vsem vernikom, ki se skesano izpovedó in prejmo sv. obhajilo, obišejo sedmere za to odločene altarje le-té cerkve, ter nekoliko pri vsakem pomolijo v namen sv. Očeta, jedno, katerokoli nedeljo v mesecu, vse odpustke, milosti in duhovne dobrote, katere bi prejeli obiskavši sedmere za to odločene altarje pri sv. Petru v Rimu.

Sedmeri za to odločeni altarji so: I. Altar lavretanske kapelice; II. véliki altar; III. altar sv. križa; IV. altar sv. Frančiška; V. altar sv. Antona Padov.; VI. altar Marije Pomagaj; VII. altar presv. Srca Jezusovega.

Apostolstvo svete molitve.

Namen sv. Očeta za mesec marcij 1897.

Da bi se prav slovesno praznovala tristoletnica vzveličanega Petra Kanizija.

Letos, v 21. dan decembra, bo minilo tristo let, kar je umrl vzveličani Peter Kanizij, prvi nemški jezuit in vnet bojnik zoper krivo vero protestantsko. — V 16. stoletju je pretila velika nevarnost, da se vse dežele starega nemškega cesarstva izneverijo jedino pravi rimsko-katoliški cerkvi in se poprimejo krivih nauk Martina Lutra. Vzveličanega Petra Kanizija pa je božja previdnost izbrala, da po njem reši, kar se je dalo rešiti. Pol stoletja je vzveličani Kanizij neumorno delal v Avstriji in Nemčiji: v cerkvi kot govornik, v šoli kot učitelj, doma kot pisatelj, na cesarskem dvoru kot moder svetovavec, pri velikem cerkvenem zboru tridentinskem kot učen bogoslovec. Takrat se mlado tovarištvo Jezusovo je Kanizij uvedel v Avstrijo in Nemčijo. Kralj, pozneje cesar Ferdinand I., ga je prosil, da naj napiše knjigo, v kateri bi bile vse glavne resnice naše svete vere ob

kratkem, pa jasno povedane; iz nje naj bi preprosti ljudje, katere so protestantski pridigarji motili in begali, spoznali pravi nauk svete rimsko-katoliške cerkve. Kanizij je napisal katekizem, ali kakor ga je sam imenoval »posnetek krščanskega nauka«, in l. 1555. prvič dal knjigo med ljudi. Leta 1556. so knjigo drugič natisnili in pozneje zopet in zopet brez številokrat. Preložili so jo na razne jezike. Prvo slovensko prestavo je l. 1618. oskrbel ljubljanski pridigar Janez Čandik pod naslovom »Katekizem Petra Kanizija, to je Kristjanski nauk«. Skoraj vsi katekizmi, ki so dandanašnji v rabi po katoliškem svetu, so narejeni po Kanizejivi knjigi. Tudi najnovejši slovenski katekizem, ki so ga izdali vlani, se naslanja še na Kanizija. — V Švici, kjer je ime vzveličanega Kanizija najbolj znano, pravijo katekizmu kar Kanizij. Tako mi je nekoč pripovedoval švicarski duhovnik. Otroci v Švici ne pravijo, da se morajo učiti katekizem, ampak da se morajo učiti Kanizija.

Vzveličani Peter Kanizij je umrl v 21. dan decembra leta 1597, star šestinsedemdeset let, in sicer v Friburgu v Švici. Letos bodo v nemških katoliških deželah slovesno godovali tristoletni spomin njegove smrti. Že lani so pri katoliškem shodu v Dortmundu govorili o letošnji slavitvi velikega apostola iz dōbe verske prekucije Lutrove. Sklenili so, da bodo letos od meseca julija do oktobra v velikih množicah romali v Švico v Friburg k grobu vzveličanega Petra Kanizija, in Boga prosili, da čim preje poveliča svojega služabnika z novimi čudeži, da bi ga potem sveti Oče mogel proglasiti za svetnika. — Leonova družba na Dunaju, to je družba katoliških učenjakov, pa misli v proslavo vzveličanega Petra Kanizija oskrbeti knjigo, v kateri bodo natanko popisali, koliko dobrega je storil vzveličani Kanizij v deželah sedanje avstrijske države.

Tudi mi, verni Slovenci, hvalimo Boga, da je dal svoji cerkvi v največji nevarnosti gorečega branitelja, ki je na tisoče ljudi rešil večne pogibeli. Katekizem, katerega smo se kot otroci učili, je Kanizijevo delo. Bodimo mu za to hvaležni.

Bog daj, da bi po priprošnji vzveličanega Kanizija pri Slovencih in Nemcih oživila in utrdila se katoliška zavest in da bi tristoletni spomin na velikega apostola tudi v to pomogel, da bi se Nemci, ločeni od katoliške cerkve, zopet sprijaznili in združili z Rimom. Molimo torej!

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za krščansko poštenje in spodobnost pustnih veselic Da se odverne sramota od Ljubljane. 2. Za častivce izpostavljenega sv. Rešnjega Telesa. 3. Za postne pridigarje. 4. Za ravnatelje duhovnih zavodov. 5. Za obrekovane duhovnike. 6. Za vse, ki trpé poniževanje in sramoto.	7. Za omahljive katoliške volivce. 8. Za čč usmiljene brate in njih bolnike. 9. Za krščanske narode v Turčiji. 10. Za dobre volivce v državni zbor. 11. Za „Leonovo družbo“. 12. Za duhovne osebe, ki izgubljajo poklic. 13. Za pregnane katoličane v Sibiriji. 14. Za svete želje nebeškega veselja.

15. Za nesrečnega bolgarskega prestolonaslednika. 16. Za goriškega nadškofa in njegove posebne namene. 17. Za list „Balkan“ in njegove sotrudnike. 18. Za češko katoliško stranko. 19. Za otroke, ki se pripravljajo za prvo sveto obhajilo. Za krščanske gospodarje. 20. Več ljubezni in veselja za dušno pastirstvo. 21. Za katoliško društvo delavk v Ljubljani.	22. Za slovenske učiteljice. 23. Za uboge delavce brez dela. Za sirolišča. 24. Za krščansko stranko na Dunaju. 25. Za novega krškega škofa in njegovo duhovščino. 26. Za „Alojzijevišče“ v Ljubljani in v Gorici. 27. Za brezsrdne hišne gospodarje. 28. Za občine brez dušnega pastirja. 29. Za katoličane na Ruskem. 30. Za papeža in cesarja. 31. Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolata.

M o l i m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje neštehtih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, vzlasti pa za to, da bi se slovesno praznovala tristoletnica ezveličanega Petra Kanizija, in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Cerkven koledar za mesec marcij 1897.

Mesec marcij je posvečen svetemu Jožefu.

Odpustki meseca marcija. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dnej, zadoščuje za vse odpustke med tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

I. Odpustek zadnje tri dni pred postom. Kjer zadnje tri dni pred postom, namreč na pustno nedeljo, v ponedeljek in torek izpostavijo presv. Rešnje Telo, dobi vsak popoln odpustek, kdor prejme zakrament svete pokore in sv. Rešnjega Telesa in gre enkrat v cerkev počastit Jezusa v presv. zakramentu in tam moli v namen sv. Očeta.

II. Odpustki v svetem postnem času. Vse dni v postu morejo dobiti odpustke rimskih cerkvâ: *udje tretjega reda* v redovni ali farni cerkvi; *udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski ali farni cerkvi; *udje bratovščine presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; *udje bratovščine sv. rožnega venca* v vsaki cerkvi, če molijo pri petih altarjih, če jih pa ni pet,

naj tiste kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; *udje bratovščine za duše v vicah* v vsaki cerkvi. — Dovolila pa je sveta cerkev:

za pepelnično sredo in četrto postno nedeljo: 15 let in 15 kvadragen; za cvetno nedeljo: 25 let in 25 kvadragen; za vse druge dni v postu: 10 let in 10 kvadragen. (O zadnjih treh dneh velikega tedna bomo govorili v prihodnji številki.)

III. Odpustki v posameznih dnéh meseca marcija.

4. dan. Četrtek I. v mesecu. *Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa*: popoln odpustek; molitev v bratovski ali farni cerkvi.

5. dan. Petek I. v mesecu. *Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega*: popoln odp. — *Udom tretjega reda*: popoln odp., ker je danes *sveti Janez Jožef od križa*.

6. dan. Sobota. Sv. Koleta, devica, iz reda sv. Klare. *Udom tretjega reda*: popoln odpustek.

7. dan. Nedelja I. v mesecu. *Udom bratovščine sv. rožnega venca*: trojen popoln odp. v bratovski cerkvi. — Ker je danes *sv. Tomaž Akvinski*, morejo v cerkvi *roženvenške bratovščine* vsi verniki dobiti popoln odpustek.

9. dan. Torek. Sv. Katarina bolonjska, devica iz reda sv. Klare. *Udom tretjega reda*: popoln odpustek.

12. dan. Petek. Sv. Gregorij, papež. V cerkvah *bratovščine presv. Srca Jezusovega* popoln odp. — V *jezuitskih cerkvah* vsem vernikom popoln odp., ker sta ta dan sv. Ignacij in sv. Frančišek Ks. bila prišteta med vzveličane.

19. dan. Petek. Sv. Jožef. *Za ude tretjega reda*: vesoljna odveza. *Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa*: popoln odp., če obiščejo presveto Rešnje Telo v bratovski ali tudi farni cerkvi. — *Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega*: popoln odp. v bratovski cerkvi. — *Udom sv. Detinstva Jezusovega*: popoln odp. — *Udom škapulirske bratovščine karmelske M. b.*: popoln odp., molitev v bratovski ali pa v farni cerkvi. — *Udom bratovščine sv. Jožefa*: popoln odp. — *Udom družbe kršč. družin*: popoln odp. — *Ubožcem, katere podpira Vincencijeva družba*: popoln odp. — *Udom bratovščine za duše v vicah*: popoln odpustek.

25. dan. Četrtek. *Oznanjenje Mariji Devici*. *Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa*: popoln odp., če obiščejo presv. Rešnje Telo v bratovski ali tudi v farni cerkvi. — *Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega*: popoln odp. v bratovski cerkvi. — *Udom bratovščine naše ljube Gospé presv. Srca*: popoln odp. v bratovski ali tudi v farni cerkvi. — *Udom Marijine družbe* (kongregacije): popoln odp. v družbeni cerkvi. — *Udom roženvenške bratovščine*: popoln odp. v bratovski cerkvi. — *Udom škapulirske bratovščine karmelske M. b.*: popoln odp. v bratovski in tudi v farni cerkvi. — *Udom bratovščine sv. Jožefa*: popoln odp. — *Udom družbe krščanskih družin*: popoln odp. — *Udom bratovščine za duše v vicah*: popoln odp.

28. dan. *Zadnja nedelja v mesecu*. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožen venec; molitev v namen sv. Očeta v katerikoli cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. *Devetdnevnica* pred praznikom sv. Jožefa se začne v sredo, 10. marcija. — 2. *Devetdnevnica* pred praznikom svelega arhangelu Gabrijela se začne v ponedeljek, 15. marcija. — 3. *Devetdnevnica* pred praznikom Marijinega oznanenja se začne v torek, 16. marcija.

Kdor opravlja katero izmed treh desetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka, in enkrat med desetdnevnico ali pa v praznik ali pa v osmini po

prazniku popoln odpustek; treba pa, da prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in moli v namen sv. Očeta. Molitve za rečene devetdnevnic niso določene; vsak torej moli, kar mu drago. Devetdnevnic na čast sv. Jožefu lahko opravljate tako, kakor jo najdete v knjigi družbe svetega Mohorja »Sveti Jožef« na str. 140—177. Na čast sv. arhangelu Gabrijelu lahko molite katerokoli molitev k sv. angelom, ki jo imate v mašnih knjigah. Za devetdnevnic pred praznikom Matere božje pa vam priporočamo lavrantske litanije.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah. V stolnici bo 28. februarija, 1. in 2. marcija, t. j. v nedeljo, pusten ponedeljek in torek presveto Rešnje Telo izpostavljeno od šestih zjutraj pa do mraka. V ponedeljek in torek bo ob štirih popoldne slovenska pridiga.

V frančiškanski cerkvi bodo *udje tretjega reda* imeli mesečen shod v četrtek, 18. marcija.

V uršulinski cerkvi bo mesečna pobožnost *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v četrtek, 4. marcija. Ta pot bo ob polu šestih zvečer nemška pridiga.

Drobtinice.

(† **Luka Preželj.**) Dne 8. febr. je mirno v Gospodu zaspal gospod Luka Preželj, jako goreč častivec Jezusa v presv. zakramentu. Precej po mašnikovem posvečevanju je pristopil družbi duhovnikov-častivcev presv. Rešnjega Telesa, in vestno opravljal molitveno uro. Zadnji izkaz je poslal za mesec januarij; toda zapisal je nanj: Radi bolezní nisem mogel moliti v cerkvi. Dà, ni mogel telesno vstrajati celo uro, ker telesne moči so mu popolnoma oslabele, toda duh njegov je bival pri Jezusu in upal vanj do zadnjega trenutka. Spominjajmo se pri molitvi umrlega brata v Kristusu!

(**Kako umira častivka presv. Rešnjega Telesa?**) Dne 29. prosinca t. l. so pri sv. Jerneju blizu Konjic na Štajarskem spremljali k večnemu počitku rajno 20 letno Marijo Mažero, ki je bila goreča častivka presv. Rešnjega Telesa. Odkar je bila vstopila v bratovščino vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa, je po vzgledu sv. Alojzija vso svojo pobožnost in gorečnost posvetila Jezusu v presvetem zakramentu, katerega je odslej prejemale navadno dvakrat na teden. Ta pobožnost jo je v kratkem povzdignila do tolike popolnosti, da bi bil težko kdo mogel najti na nji kaj graje vrednega. To se je pokazalo posebno v njeni dvamesečni bolezní, katero je potrpežljivo in izpodbudno prenašala. Na smrt je bila popolnoma pripravljena, ter se je je veselila. Ganljivi so bili zadnji trenutki njenega življenja. Malo pred smrtjo so prišle prijateljice od nje se poslavljat. Podala je vsem roko in jih prosila, da bi za njo darovale sv. obhajilo! S solznimi očmi so jo prijateljice zapustile, ona pa je bila vedno vedrega duha in vesela še v smrtnem boju. S prelepim pozdravom: Hvaljen bodi Jezus Kristus! se je še poslavljala od svojih starišev in sestric. Odgovor: Na vekov veke, amen, pa ji je odmeval že v večnosti. Pol ure po odhodu svojih prijateljic je vsa srečna in smehljajoča se izdihnila svojo čisto dušo. Tako umira častivka presv. Rešnjega Telesa! A. Š.

(**Vesela novica udom tretjega reda sv. Frančiška.**) Letos, meseca majnika, preide petindvajset let, odkar so se naš sveti Oče Leon XIII. vpisali v tretji red sv. Frančiška. V Rimu, Veroni in drugih mestih se je sestavil odbor, ki deluje na to, da bi se spomin pobožnosti papeževe praznoval kar najslavesnejše. Zlasti tretjeredniki se bodo vdeleževali tega slovesnega spomina in romali na najznamenitejša božja pota frančiškanskega reda. Osobito obeta

biti velikanska božja pot na grob sv. Antona v Padovi. Znameniti spomin bodo poslavlili frančiskani tudi s posebnim slavnostim listom.

(Katoliški misijoni.) »Sveti zbor za razširjanje vere« je nedavno izrekel, da je na vsem svetu 426 katoliških misijonov. Med temi jih opravljajo Francozi 151, Italijani 65, vse druge pa misijonarji ostalih narodnosti.

(Pet škofij brez škofov.) Na Ruskem so katoličani v petih škofijah brez višjega pastirja. Koncem januarija so poročali listi iz Rima, da se ruska vlada zopet pogaja z Rimom. Upati je, da se stvar kmalu srečno dožene.

(Tisočpetstoletnica sv. Ambroža.) V Milanu na Laškem praznujejo letos posebno slavnost. Letos bo minilo tisočpetsto let, kar je umrl veliki škof milanski, sv. Ambrož. Lombardijski nadškofje in škofje so že meseca decembra lanskega leta v spomin na to svečanost izdali skupen pastirski list. To pismo višjih pastirjev do svojih vernikov obsega v krepkih besedah delovanje in uk sv. Ambroža in kaže, kako naj katoličani v žalostni sedanji dōbi posnemajo sv. škofa; zakaj razmere v človeški družbi, tako pravi pismo, ob koncu 19. stoletja so podobne onim ob smrti sv. Ambroža (l. 397.), ob koncu četrtega stoletja.

(Vzveličani Anton Marija Caharija.) Letos v praznik Kristusovega vnebohoda, 27. majnika, bo vzveličani Anton Marija Caharija slovesno pristet svetnikom. Živel je v šestnajstem stoletju na Laškem v Milanu. Ustanovil je kongregacijo ali redovno družbo duhovnikov, ki bi z vzgledom in pridigami preobračali grešnike. Po starem samostanu sv. Barnaba v Milanu, kjer so se udje nove družbe kmalu v početku naselili, so jih ljudje imenovali barnabite. Papež Klement VII. je potrdil družbo l. 1533., in letos bodo sv. Oče Leon XIII. nje ustanovnika proglasili za svetnika.

(Šole na Francoskem.) Redovniki in redovnice imajo na Francoskem 5861 šol; vanje hodi 455.665 učencev. Državnih šol je 61.000, katere obiskuje 3.764.746 učencev. Vseh redovnikov in redovnic, ki poučujejo po šolah, je 9229; državnih učiteljev in učiteljic pa je 95.243. Socijalistom, to se pravi brezverskim novodobnim prevratom so redovne šole bodeč trn v peti. Meseca novembra lanskega leta so v državnem zboru po vsi sili hoteli, da se precej zapró vse redovne šole. Minister jim je odgovarjal: če poženemo redovnike in redovnice iz šol, bo treba vsako leto štiri milijone več plače učiteljem in učiteljicam, in vrhu tega takoj 68 milijonov za šolska poslopja. Toliko denarja pa država sedaj ne utrpí dati. Socijalisti so ugovarjali: Kaj, na denar bomo gledali, kjer se gre za državo? Ko so glasovali, je 326 poslancev pritegnilo ministru, 237 pa socijalistom. Ta pot se sovražnikom verske šole še ni izponeslo kar na mah izpodriniti iz šole vse redovnike in redovnice. Kako malo pa so tudi ministri naklonjeni redovnim šolam, nam kaže dogodek iz meseca januarija tega leta. Katoliški poslanec je rekel v senatu (v zboru starešin), naj se občinam zopet prizna pravica, da smejo po svoji volji izbirati posvetne ali duhovske učitelje. Šole zadajajo državi strašne stroške, stariši pa ne marajo svojih otrok vanje pošiljati. V okraju Jatillieu (beri: Žatilijé) je v državni deški šoli pet otrok, v dekliski šoli pa so celó samo štirje; v redovni šoli pa jih je 340. — Ministra so te besede razdražile; jezen je zavrnil poslanca: Kdor tako govori, napada vlado. — Taki so ti ljudje brez vere in sovražniki sv. cerkve. Raje razsipljejo milijone, kakor da bi pustili duhovnika v šoli. Socijalist, poslanec Jourdan (beri: Žurdan), ki preganja redovnike in redovnice iz šol, ima sam svojo hčer pri sestrah Marijinega vnebovzetja. Listi celó trdijo, da je Jourdan prosil sestre, naj vsprejmó hčer brez plačila; redovnice so ustregle njegoví prošnji; v zahvalo jih sedaj preganja. Ali je to človeško? Še žival ti je hvaležna, če ji rešiš mladiča. Pa to znajo socijalisti; in pri nas doma se prav tako godi.